

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

List 4.

V četrtek 26. prosenca 1854.

Tečaj VII.

G l ó s a.

Enako bili smo rojeni,
Različno čudno vsi živimo.
Enako bomo vsi umerli.
Različno zopet bomo vstali!

Zagledali se v grehu tmine
Svitlobo perviga smo dneva.
Nezmožnosti in bolečine,
Odločena le bila reva. —
V pomoči drugih se redili,
V pomoči bili le skojeni —
Pravice ene smo dobili:
Enako bili smo rojeni.

Se um je bistril, pamet vnela
Nam več al manj po glavi mladi,
Je mnoga želja hrepčela
Za zvezdo sreče v zlato nadi. —
Se trudimo na poljih mnogih,
Različno sad po njem saidimo.
Potujemo po cestah mnogih:
Različno čudno vsi živimo.

Poidejo moči nam kmalo —
In prišel bo nam čas jeseni,
Mladosti leta, lice zalo
Minulo bo ko žar megleni.
Bo ura zadnja vsim odbila,
Vsi bomo lih oči zaperti.
Posvetnost vsa bo nas pustila:
Enako bomo vsi umerli.

Saboj le vzeli dobre dela
Vse bomo, ki smo jih storili,
In duša zanje bo prejela,
Kar tukaj smo si zaslužili. —
Gospoda glasi zemlji celi
Presilno bodo zabučali, —
In tukaj žalni, tam veseli —
Različno zopet bomo vstali! — A. Praprotnik.

Gotov pripomoček zoper sedem na- glavnih grehov.

II. S čimur se podnevi pečamo, nas tudi po-
noci spremlja, in na kar ljudje v svojim življenji
serce natvezejo, jih tudi v smertni uri ne zapusti.
— Kakoršno življenje, taka smert. Tega se poseb-
no nad skopuhom prepričujemo, kakor nas vsak-
danja skušnja uči, ko namreč druge pregrehe člo-
veka na stare dni bolj zapuščajo, ali saj oslabe in
se utolažijo, mu skopost vedno ostane, de! — kako
nespametno vender — še huji celo prihaja, kolikor
bolj upanje upada daljnega posestva. Pri zakladih
je serce. Tako pripovedujejo od neciga zlatarja,
kterimu so zlat križec na smertni postelji držali,
de bi ga britkiga terpljenja in smerti Kristusove
opominjali, de je vprične vprašal: „Kaj menite, ko-

liko pač ima ta križec sreberne vrednosti? — Odkod
taka skopost in taka slepota celo v poslednji uri?
Ker jih mnogo na smert in na poslednjo sodbo re-
sno ne misli, in še takrat ne, ko blede smert že
s koso pred posteljo stoji, in naš viksi sodnik že
na sodnjim stolu sedi. Ako utegne ktero zdravilo
skopost pregnati, jo gotovo misel na smert ozdravi.
Potoki, čeravno imajo sladko vodo, se vender za-
sole in ogrene, ko se v morje zlijejo. Ravno taka
je s posvetnim blagam: če tudi posestnika v kre-
pih dneh razveseljujejo; se jim vender dovolj ski-
sajo in ogrene, kadar se imajo zlit v morje več-
nosti, kamor morajo naposled vender vse vode se
stakati, in kjer morajo počivati, če so se tako derle
in šumele, še toliko otovorjenih ladij plavile, še
tolikrat povodinj in še toliko škode napravile. Po
ravno tem potu moraš tudi ti iti, skopi človek! Pi-
jača, ki ti jo smert ponudi, je grenka, in ledeni
smertni pot na bledim čelu je kisel, kakor morska
voda. „Grenko kakor smert“ pravi pregovor, vsak-
danja modrost, in s tem hoče nar večji grenkost ta-
danjiga življenja zaznamnjati, in v življenji ni nič
grenkejšiga, memo njegoviga konca, in nobeniga
človeka konec ni tako grenak, kakor konec sko-
puha. Zatoraj pa se bere: „O smert, kako gre-
nak je tvoj spomin človeku, kateri svojo srečo v svo-
jim premoženju najde!“ — „Nag sim prišel iz mater-
niga naročja, in nag se tje povernem“ pravi Job.
poterpežljivi mož nekdanosti. — „Ničesa nismo pri-
nesli na ta svet, in gotovo ne moremo ničesa se-
boj vzeti“ pravi sv. Pavl. Ravno tako govorita
smert in grob. Ne pozabi tedaj, skopi človek, ne
pozabi, de si nar večji nespametnik na zemlji, de
s trudam pridobivaš, s skerbjo hraniš, in z obu-
panjem zgubljaš. Sreče išeš, pa revšino najdeš;
vekomaj hočeš obderžati, pa moraš tako naglo
zgubiti!

Saj ti tvojiga zlata in srebra ne bodo djali
pod zglatve, ko te bodo v ozko leseno hišico po-
ložili. Nič karkoli si privarval, prigoljufal, pravi-
čno ali krivično pridobil, zavoljo česar si se potil,
si skerbil, se trudil, kar memo vsiga ljubiš in kot
malika častiš: nič tega ne vzameš seboj, vse to
moraš na zemlji pustiti, ko ti posteljo pod zemljo
posteljejo; če si denar in blago dosihmal še tako
hranil, je bila tvoja hiša še tako trdna, so bile
vrata tudi železne in na njih nar močnejši ključav-
nice in pahi, če si ga tudi v železnih shrambah
hranil, in sam pri njem, kakor zmaj po pravlicah,
noč in dan stražil: prederznemu roparju, — smert-
nimu koscu, ni noben zid previsok, nobena hiša pre-
trdna, nobene vrata premočne, noben zmaj pre-
strašan, de bi do tebe ne mogel, in te od tvojiga

namona ne upeljal. In če nočeš, ko se ta siloviti in grozni gospod, tvoj nar večji sovražnik, prikaže, obupati, če hočeš enkrat pokojno svojo glavo nagniti, ti ne vem družiga svetovati, kakor ti svetuje sv. evangeli: „Delajte si prijatle s krivičnim mamonom, de vas, kadar obnemagate, vzámejo v večne prebivališa!“ (Luk. 16, 9.)

Enaciga kaj je hotel svetu dopovedati Saladin, Egiptovski vladar. Ko se namreč smerti bliža, veli njegovo mertvaško oblačilo na drogu po mestu nesti in klicati: „Saladin, kateri je vso Azijo premagal, in pod svojo oblast spravil, od vsiga svojiga bogastva in od tolikih zakladov nič ne unese, kakor tole mertvaško obleko!“ In s tem je hotel ljudstvo brezmerne lakomnosti denarja ozdraviti. — Tje je tudi naš Božji učenik, kralj, čigar kraljestvo ni od tega sveta, bogatinca, ki si je veliko za denar prizadjal, zavernil: „Neumnež! še to noč bodo tvojo dušo tirjali od tebe: kar si pa spravil, čigavo bo?“ (Luk. 12, 20.) In sv. Marka piše: „Kaj bo človeku pomagalo, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?“ (M. 36.).

Zgodovina kersanske cerkve.

Spisal prof. Dr. M. Robič. V Gradcu 1853.

Ta knjiga je bila na svetlo dana lani ob vsih svetih. Naš mnogočastiti rojak jo je sicer v nemškem jeziku spisal, pa tako izverstno ino večini bravcov tako primerno, de je cerkveni listi ne morejo prehvaliti ino dovolj priporočati. Lanski Solnograški cerkveni časnik jo v 49. št. tako presoja:

„Pogostama se primeri, de se začno cerkvene zgodbe spisovati, pa se ne morejo spisati zavoljo preobilniga obsežka. — Pervi kersanski vek so temelito ino večkrat preobširno spisani. Nam bližej ino naše razmere bolj živo zadevajoči časi čakajo zastonj na enake spisavce.

Ni tudi nič redkiga, de je prevelik obsežek učenikam cerkvene zgodovine v spodtiko ino obotavlja se, kar je treba učence mahoma učiti, ali njih poznejimu samouku prepušati, potrošajo preradi preveč časa ino truda za starodavne prigodbe. Zraven pišejo svoje knjige po navadi le za duhovne ino bogoslovce, ino vender je prepotrebno, de tudi neduhovni zgodovino svoje cerkve vejo — saj toliko, de zamorejo tiste bedaste ali hudovoljne pravlice zavračati, ktere se rade ukanljivo za prave cerkvene prigodbe razširjajo.

Ako se nam tedaj knjiga ponudi, ktera cerkveno zgodovino do naše dobe obsega, ktera iz preobilniga zaklada povsod previdno izbira, kar je potrebno — vsaki poslednji vek ino zlasti naš čas razumeti, ktera se ne spua v razširne preiskave, ki so neduhovnam manj potrebne ko nadležne, če je ta knjiga v pravih cerkvenim duhu pisana ino toraj tudi resnicoljubna, moramo njen prikaz veseli pozdravljati ino njenimu spisavcu očitno hvalo izreči, kakoršna gre njegovimu pridu ino njegovi obširnosti.

Mislimo, de ne moremo te knjige častniga korarja ino učenika cerkvene zgodovine ino cerkveniga prava v Gradcu, gospod Dr. M. Robiča bolj priporočiti kakor zagotavlja, de prej izrečeno pohvalo po pravici zasluuje, ino de želimo ino se terdno zanašamo, de bo njeno daljno razširjanje naš razsod opravičilo.

Akoravno s pripravnim kazalam imen in važniših reči le zvezek v osmerki na 464 stranéh

všečniga tisa (brez pomot) obsega, se vender v nji ne pogreša nobena imenitna prigodba, nobeno važno ime ino ne obotavljamo se reči, de se utegne vsakimu škofu dovolj zdeti, če bogoslovci iz cerkvene zgodovine to dobro vejo, kolikor je v tem zvezku, ino mnogi mašniki bodo gospod spisavcu hvaležni, de jim olajša, si v kratkih uricah dostaviti, česa se za svojiga učenja niso učili, za tega voljo, ker so mogli krivoverce pervih časov cele tedne ino mesce po vsih krivinah slediti, potem pa nič več časa niso imeli za uk tistiga časa, kateri jim je bliže.

Ako še pristavimo prijetno obliko te knjige, njen prosti jasni jezik, na marsikterim težkim mestu po mojstrovsko izbrane izraze, povsod naznačeno cerkveno vdanost spisavcovo, moramo ponavljati razsod Sekovskega škofijstva: „de ta knjiga zasluuje, de jo učeniki kersanskiga nauka posebno učencam priporočajo“.

Po teh besedah mislimo ne bo več treba našim bravcam razkazovati obsega ali izgledov pisave, ker smo prepričani, de si bodo knjigo omislili ino nas hvalili, ker smo v cerkvenim listu njih pozornost na njo obrnili“ itd.

Enako hvalo poje tej knjigi Graški „Prijatelj katoliške resnice“ v lanskem 50. listu. Med drugim piše: „Zares prava dobrota je jederna razlaga raznih krivih ukov. — Ta prosta zgodovina predstavlja glavne zmote vsih krivih učiteljev kratko ino natančno ino zlasti novejšim ravno tako prekosno katoliško resnico nasproti stavi. Povsod presekava zgodovinske laži, kterim se se le prerado verjame! Reči smemo, de je to delo izversten, dobro osnovan načert zgodovine vojskujoče se cerkve, s kterim naj se svobodno tudi učeni bogoslovci spoznajo, ker jim podajo popolen pregled cerkvene zgodovine ino s tem naj zdatnejši olajšanje k vsestranskimu v razširjanju svojih cerkveno-zgodovinskih vednost. Posebno primerna se nam ta knjiga zdi za učence višjih latinskih šol, de se soznanijo s cerkvijo, kar brez njene zgodovine ni lahko mogoče.

Želeli bi to knjigo v rokah vsih dobrih katolicanov. Zakaj če čujejo včasih kako reč črniti ali grajati, lahko pogledajo v to knjigo ino najdejo ino zvejo mahoma kar je prav ino resnica; ravno tako bodo vedili prazne pravlice ino ogovore slednjimu koj presekati, kakor mu gre“ itd. Velja 2 goldinarja.

Ne dvomim tedaj, de bomo tudi mi kaj radi po tej izverstni zgodovini segali, s ktero je sveti veri tako lepo ustregel, sebi pa neumerli spominek postavil naš verli rojak, rojen v predmestni fari sv. Magdalene nekaj niže Maribora.

Prilično se nam zdi tukaj še drugiga cerkveniga zgodovinarja opomniti. Če namreč pogledamo odtod prek Drave na levi breg, vidimo rojstni kraj Kašparja Rojka, rojeniga 1744, čigar slava v cerkveno-zgodovinskih vednostih bode vedno živela. Rojka se je učil v Ljubnu, Gradcu ino na Dunaju, se počastil doktor bogoslovja ino mašnik posvetil l. 1766. 6 let kaplan v Selnici ino Svečini ga 1773 postavijo v Gradec učitelja modroslovja — ino čez leto cerkvene zgodovine, za ktero je bil ves unet ino neutrujen. Zraven se mu l. 1777 izroči vodstvo semeniša. L. 1782 ga v zlato Prago premestijo, kjer našiga visoko učeniga ino čislana rojaka neprenehama od časti do časti povisujejo. L. 1793 je bil izvoljen svetovavec c. k. vlade in l. 1807 korar pri vsih svetcih. Umerl je 19. maja 1818.

Njegovemu skerbniemu trudu zahvaluje dosti českih fará svoj začetek, in zboljšanje dohodkov, ubogi učenci zlasti za duhovski stan, dosti štipendij. Učenih knjig je več spisal, tode po duhu ino okusu one dobe. Vse zadevajo cerkveno zgodovino: *Oratio inauguralis de stud. hist. eccles. Gradec 1777. Geschichte der grossen allgemeinen Kirchen-Versammlung zu Kostnitz. 4 zvezki v Gradcu i Pragi l. 1781—1785. Synopsis hist. rel. et eccles. christ. methodo systematica adumbrata. V Pragi 1785. Drugo izdanje l. 1790. Einleitung zur christlichen Religion und Kirchengeschichte, 4 zvezki v Pragi 1789—92. Zraven mnogo učenih sostavkov. V njegovi zapuščini se je še najdel celo doveršen rokopis: *Kirchengeschichte von Böhmen.**

Dr. M.

Dva znamenita lista sv. Hieronima.

Serce sleherniga zmed nas se močno povzdigne pri spominu, de je *keršanska vera se v prvih stoletjih v naših slovenskih krajih gospodovala*, de so jo že *aposteljni in učenci Jezusovi* tukej zasejali in uterdili, de jo je tudi pri nas mnogo *mučencov* s svojo kervjo pričalo. Ravno tako važno je to, de so *sloveči cerkveni učenci* tudi te strani s svojo lučjo razsvetlovali, kakor sv. *Viktorin* s svojimi spisi in nauki, s. *Ambroš* v Oglejskim zboru, sv. *Hieronim* s svojimi listi.

Tukej v zgled in nauk dva lista sv. Hieronima ponudimo, ktera kažeta, de v stari Emoni, sedanjí Ljubljani, se je pobožnost obilno čislala; en list je namreč pisan do Emonskih devic, eden pa do minih Antona v Emoni (v Valarsovi izdaji spisov sv. Hieronima se najmeta pod št. XI. in XII. med listi v I. zvezku.) Nekatere besede za ložji razumljenje med učenikove besede vmes uklenemo. Tako pa se ta dva lista glasita:

Do devic Emonskih.

Malo papirja je znamnje moje samote (ker namreč ko minih ali pušavnik živim); in zategavoljo sim dolgo govorjenje na majhnim prostoru stisnil. Zakaj rad bi se bil z vami bolj dolgo pogovoril, pa stiska za list me je silila molčati. Zdaj pa sim z umetnostjo čez svoje ubožstvo zmogel (ker namreč bolj stisnjeno pišem). Majhno je sicer pismo, pa beseda je dolga. Vender zastran te moje potrebe spoznajte mojo ljubezen, ker se pomanjkanje pisarskih reči me ni moglo zadržati od pisanja. Vč pa mi ne zamerite, prosim, de me nekaj boli. Povem namreč z žalostjo, povem s solzami, ne ene pičice celo mi niste dopisale, ko sim vam bil toliko službe skazal (sim vam nauke in svete dajal). Vem sicer, de ni nobeniga deleža med lučjo in temo, nobeniga društva s služabnicami Božjimi za grešnika (jaz pa kakor grešnik nisim vredin vaše prijaznosti). Vender tudi grešnica je gospodu noče umivala, in od drobtinic svojih gospodarjev tudi psički jedo. In Zveličar sam ni prišel klicat pravičnih, ampak grešnike; zakaj zdravi ne potrebujejo zdravnika. Tudi hoče on raji pokoro grešnikovo kakor smert; še zgubljeno ovčico na svojih ramah nazaj prinese; in zgubljeniga sina, ko se verne, oče vesel sprejme. Nasprot apostelj temveč pravi: Ne sodite pred časom. Kdo namreč si ti, ker ptujiga hlapca sodiš? Svojimu gospodu on stoji ali pade. In kdor stoji, naj gleda, de ne pade. In eden družiga butare nosite. (Tedaj tudi od mene hudo ne mislite). Drugač, preljube sestre, sodi človeška zavidnost, drugač Kristus. Ni enaka sodba

pred njegovim stolom, in pa v kotu šeptavcov. Veliko potov se ljudem zdi pravih, ktere se bodo potem krivične znašle. Tudi v perstnih posodah se večkrat zaklad shrani. Petra, ko je trikrat Gospoda zatajil, so grenke solze spet na njegovo mesto postavile. Več ljubi, komur se več odpusti. Zavoljo cele čede se molči, in zavoljo rešenja ene bolne ovce se veselijo angeli v nebesih. Če se to komu malo vredno zdi, naj posluša Gospoda: Prijatelj, ako sim jaz dober, zakaj je tvoje oko hudobno?

Do Antona minih.

Ko so se učenci zavoljo prednosti prepirali, je naš Gospod, učenik ponižnosti, eniga zmed otrok prijel rekoč: Kdor koli zmed vas se ne bo spreobrnil, kakor otrok, ne more iti v nebeško kraljestvo. De bi ne bilo viditi, de on to samo uči, ne stori pa ne, tedaj vse dopolni z zgledom, ker učencam noče umiva: ker izdajavca s kušljejem sprejme, ker s Samarjanko govori, ker Marii pri nogah sedeči pripoveduje od nebeškega kraljestva, ker se po vstajenju od mertvih nar pred ženam prikaže. Satan pa z arhangelškiga verha ni padel iz družiga vzroka, kakor zavoljo napuha, ki je ponižnosti nasprot. In judovsko ljudstvo, ki je le prvih sedežev in pozdravljanja na tergu iskalo, je bilo končano; ljudstvo iz narodov pa je za njim prišlo, ki je bilo popred ko ročnik pri vedru (to je, malo) šteto. Tudi zoper modrijane sveta in modre te zemlje sta bila ribca Peter in Janez poslana. Zategavoljo je pisano: Bog prevzetnim zoperstoji, ponižnim pa da milost.

Glej, bratec, kako hudo je, de ima (prevzetnik) Boga zopernika. Zato je v Evangeliju napuhnjeni farizej zaveržen, in ponižni cestinar uslišan. (Nikar tedaj mene ne zaničuj, kakor de bi se bil čez me prevzel). Deset pisem, če se ne motim, polnih postrežnosti in prošinj sim ti že poslal, in ti se mukniti nočeš, in ko gospod s hlapci govori, brat z bratom ne govoriš. Preveč me grajaš, boš rekel. Verjemi mi, ko bi me spodobnost v pisanju ne zadrževala, toliko bi ves razžaljen vkupej nanosil, de bi mi mogel začeti odpisovati, če ravno od jeze. Pa jeziti se je le po človeško, krivice ne delati pa po kersansko; zatorej se v staro navado povrnem, in zopet prosim, de ga ljubiš, kdor te ljubi, in spreobrnjen svojimu sohlapcu odgovor daš. Zdrav bodi v Gospodu.

P. H.

Pij IX. in Stevenjani.

Vsled pogodbe, ktero je bil Napoleon z papežem Pijem VII. zastran vredovanja cerkvenih reči sklenil, se je v Belgii in zlasti v obeh Flandrijah več ostrih katoličanov od cerkve ločilo, ker jim opušenje nekterih praznikov in novo razdeljenje škofij ni bilo po volji. V svoji napni gorečnosti so novim škofam pokoršino odrekli in se po imenu pobožniga duhovna — de si po krivim — Stevenjani klicali. Skoraj 50 let so bili zunaj cerkveniga občestva, in njih število se je vedno bolj manjšalo. Brez cerkvene vlade so bili tudi brez vse duhovske pomoči, in brez spovedi in obhajila so na koncu svojiga življenja le milosti Božji se prederzno izročevali; njih otroke so le posvetni ali neduhovni mogli kerševati.

V tem žalostnim stanu sklenejo 1852. leta tri može v Rim do papeža poslati in ga vprašati, ali je pogodba res delo apostolskiga sedeža, ali so res papež več praznikov odpravili, ali so njih

škofje z njimi sklenjeni in ali jim gre res pokoršino skazovati. Ko poslanci v Rim pridejo, jih papež radi sprejamejo, lepo podučé in jim vse razjasnijo, karkoli jih po naročilu svojih rojakov vprašajo. Nazadnje poprosijo, jim svoje pojasnjenje pismeno izročiti, de bi zamogli doma se skazati. Pij IX. vele toraj narediti, „breve“ ali pismo, in ga z lastno roko podpišejo, ter ga poslanim dati reko, kateri so se bili v tem s cerkvijo spravili in v poterjenje svojiga cerkveniga združenja in k veči sreči presveto Rešnje Telo prejeli.

Po tem narede urno prepis papeževiga pisma, ter ga netegama pošljejo v Flandrio domu. Ali domá ne verjamejo, de bi bili papež sami podpisali. Naglo toraj poročé svojim poslanca, de naj še enkrat gredo k svetimu Očetu, ter dobro in na tanko pozvedó, ali je res ali ne. Poslanci storé, kar se jim je naročilo in papež jih k sebi spusté.

Stopivši pred Jezusoviga namestnika reko: „Dovolite, s. Oče, de Vas poprašamo, ali to pismo res Vaše mnenje zastran naše zadeve obsega, in pa, ali je res Vaš podpis“. Sv. Oče jim resnično poterdijo. Na to pravijo v svoji priprostosti: „O sv. Oče, ko bi pač hotli vpričo nas podpisati!“ — Čudno, odgovoré ljubeznjivi Oče, prečudno v cerkvenih zgodovinah, de bi mogel papež svoj lastni podpis poterovati! Vender — uboge reve oteti — vzamejo però ter zapišejo na breve: „Confirmamus ut supra. Romae Pius P. P. IX.“

Kteri so brali pismo unih poslancov, ki so ga pisali domu v Flandrio, ne vedo, ali bi se bolj čudili terdovratni priprostosti ali pa posebni dobrotljivosti našiga sv. Očeta. — In res je pismo že prineslo svoj sad. Mnogo se jih je že s cerkvijo spravilo, in upati je, de se bodo kmali tudi drugi vanjo povernili.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. „Šolski Prijatelj“ je v 3. števil. naznanil: Djanje svetnikov smo dobili; že se mehko veže in bode kmalo razpostano. Naj toraj plača, kdor svoje dolžnosti še ni odrajal.

Cerkvene novice z Berda per Podpeči. (Dalje.) Ko so sedanji fajmošter, častiti gospod Janez Burger, to farno nastopili, so od prednikov svojih zapisano najdli in potem sami se prepričali, de bo per ti cerkvi mnoge poprave treba. Zmed družih prenapredb je bilo cerkev zdaljšati potrebno — ne lo zato, ker je o marsikterih priložnostih, zlasti o večih shodih pretesna bila, ampak še posebno zato, de bi se prostorin, svitel kor zidati in obokati zamogel, namesto dveh lesenih, eden nad drugim stoječih koričkov, ki sta oba že prav slaba, tesna, temna, za cerkev nedostojna, zraven tega pa še lenim kristjanam v zatekališe in skrivališče bila kakor nalaš. Gospod fajmošter, potrebo tega opravila kmalo živo spoznavši, so se zato z veljavnišimi možmi te fare zastran tega pogovorili, in precej prvo leto po svojim nastopu v namen za podaljšbo in popravo cerkve radovoljno darove nabirati in prejemati začeli; prejete denarje pa so v svoji skerbniosti in previdnosti sproti varno na obrest razposodili. Tako so nabirali in ravnali skozi celih sedem let. V tem času so pa tudi skerbeli, de se je apna, kamnja, opeke in lesa za zidanje in stavitev potrebniga pripravilo in navozilo. Po preteklih sedmih letih so v imenovani namen nabrane in razposojene denarje iztirjali, in tako vsiga skupej 1186 goldinarjev v roke dobili, in pa več družiga za zidanje in stavitev že pripravljeniga imeli, de so že začeti mogli.

Tedaj pa so se po sprejetim vikšim dovoljenju dela čversto lotili. 5. maliga travna pretekliga leta 1853 je bila sv. maša z izpostavljenim sv. Rešnjim Telesam in blagoslovom za srečo k začetku in zdeljavi omenjeniga dela. Potem so bile najprvo orgle vsaksebi vzete in prenesene, in oba lesena korčika poderta. Per tem razdiranju se je potrebnost poprave še očitniši pokazala, ker so vzdani bruni, na katerih sta kora slonela, že prav zlo trohleni bili, in bi bilo z orglami vred kmalo vae na kup zagrometi, in lahko veliko nesrečo v cerkvi narediti utegnulo. Ob tednu, 11. mal. travna je prišel znajdeni in obilno skušeni mojster, Matevž Medved iz Cerkljá, s svojimi izurjenimi zidarji, kateri so najpred končno stran cerkve (per velikih vratih) razbili in poderli, z dozidanjem za poltretji sežinj cerkev podaljšali, sprednjo stran per vhodu pa potem precej visoko na verhunce izpeljali. Na vsaki kraj verhunca so gospod fajmošter angela s trobento, iz terdniga železniga pleha narejeniga, zmalaniga in pozlačeniga, postaviti dali — ljudstvu v vedno vabilo k službi Božji in v živi spomin na poslednjo sodbo. Ko je to dodelano bilo, so nad prizidanim delam tesarji precej ostreše postavili in pokrili, de so zidarji z načetim cerkvenim obokam brez odlasjanja noviga skleniti in prizidati zamogli. Nato so se kora lotili, ter prav prostorniga in svitliga sozidali in na dveh kamnatih stebrih slonečiga obokali in prav lepo in primerno izpeljali. Tudi žagrad, ki je poprej prav nepripravno za velikim altarjem stal, je bil podert, per strani velikga altarja novi primerniši zidan in obokan, nad njim hram za cerkvene reči narejen, in s pobarvanim pleham pokrit. Stopnice na prižnico, poprej bolj lestvici kot stopnicam enake, so bile predjane in prenapredene. Nekaj oken je bilo na novo popravljenih, nekaj pa prestavljenih, de cerkev zdaj več svitlobe ima. Tako se je tudi v kapelici sv. Peregrina zlasti eno okno predelalo in veči naredilo, altarska miza pa prav k zidu predjala in vzdala, de se je tudi ondi več svitlobe in prostora nekoliko pridobilo, ker je posebno za Božji grob, ki se veliki teden ondi postavlja, poprej premalo prostora bilo. Namesto stare, prav slabe in popravila potrebne strehe je kapelica zdaj s pobarvanim železnim pleham pokrita. Kapelici sv. Peregrina nasproti (kjer so poprej stranske vrata bile) pa se je prostor izdelal, in pripravil, in altarska miza postavila za nov altar v čast sv. Jožefu, ženinu prečiste device Marije; s tem je pa cerkev tudi lepši in primerniši podoba znotrej dobila. Nadalje so skerbni gosp. fajmošter tudi v turnu pod zvonovi zavolj varnosti pred ognjem zidan obok narediti dali; zamazana turnska streha pa je prebarvana bila. Tudi mertvašnica, ki se je dosihmal pogrešala, je zdaj napravljena, ter s pokopališnim ozidjem sklenjena. Ko je vse to srečno dodelano in zveršeno bilo, je bil po pridobljenim prostoru v cerkvi tlak položen, in kerstni kamen z obnovljeno omaro na svoje odločeno mesto nazaj postavljen. Tudi podoba matere Božje, ki je poprej nad velikimi vratmi bila, se je po željah farmenov prebarvana in obnovljena v pripravljeni prostor nazaj djala, in nad njo lepa strešica naredila. (D. sl.)

Ravno smo zvedili, de bodo dans popoldne ob petih naš rojak, prečast. gosp. škof Friderik Baraga, po železnici iz Dunaja v Ljubljano prišli.

Premembe duhovšine v Ljubljanski škofii.

Lokalia v Kokri je podeljena gospod Janezu Kastelieu, kaplanu v Krajnu, namesto njega pride gospod Fr. Vončina, beneficiat v Moravčah; njegovo mesto pa ostane izpraznjeno.